

Františka + Tim Gilman

Mám okno - vidím a zapomínám

11/8 - 08/10/11

vernisaž 10. 08. 2011, 18:00

Kamenická 22, Praha 7- Letná

Otvírací doba: Út-Pá 13 – 18

hunt kastner

Kamenická 22, Praha 7

+420 233 376 259

info@huntkastner.com

www.huntkastner.com

h u n t k a s t n e r s potěšením představuje výstavu malby a instalaci dvou umělců žijících v New Yorku, **Františky** (1973, Praha) + **Tima Gilmanových** (1971, Conn., USA), kteří pracují spolu jako tandem od roku 2003. V této nové výstavě umělci využívají jako referenčních bodů pevné struktury - mapy, stavby, interiéry, zkoumají tu procesy vymazávání a testují, jak mnoho může být odstraněno, abychom dosáhli rovnovážného stavu mezi přítomností a nepřítomností. Jejich poměr ovlivňuje naše vnímání prostoru, takže křehkost toho, co zbývá, aktivuje naši citlivost spíše pro to, co bylo na vymazaném místě, nežli pro to, co je zachováno.

Paměť: kódování - retence - reprodukce. I těmito zdánlivě strohými, dnes díky naší digitální epoše až technicistně znějícími slovy můžeme definovat komplexní proces vštěpování, uchovávání a opětovného využívání v minulosti nabytých informací, prožitků a zkušeností. V porovnání s technologickými vymoženostmi dnešní doby se kapacita lidské paměti může jevit jako zanedbatelná. Její kombinatorické vlastnosti, schopnost člověka přirozeně utvářet souvislosti mezi novým a v minulosti zažitým, subjektivita a emoční rámec však poukazují na propast, která lidskou paměť i se všemi jejími nedokonalostmi a neduhy jasně odděluje a nadřazuje nad tu technickou.

Nedílnou součástí procesu zapamatování a především rozvzpomínávání jsou bílá místa, mezery v paměti často způsobené právě zmíněnou subjektivitou a emocemi (či jejich absencí) souvisejícími s danou vzpomínkou. Univerzální, objektivní a „dokonalá“ paměť v lidském pojetí neexistuje, i v tom, anebo právě tom, je však její kouzlo.

Ústředním tématem výstavy *Mám okno – vidím a zapomínám* Františky a Tima Gilmanových je právě lidská paměť, především pak subjektivní a fragmentární aspekt paměti a vzpomínek, které zrcadlí individualitu jejich nositele a nechávají vhlédnout do osobního často až intimního prostoru jedince. Hyperrealistické až magrittovsky surreální obrazy ze série *Monads*, zachycují architektonické fragmenty či fragmenty míst, ve kterých se umělci v minulosti ať přímo či nepřímo pohybovali. Snové a ve své podstatě fiktivní prostory (jednotlivé obrazy kombinují vzpomínky z různých časových úseků, míst a prožitých situací) pozbývají jakéhokoliv kontextu a jsou redukovány výhradně na základní komponenty, jejichž nedílnou součástí je silný emocionální rámec. V kontrastu se značně fragmentálním a snovým obsahem obrazů, působí prvky architektury, prostoru a pohybu v něm (tj. prvky příznačné pro tvorbu Gilmanových) jako pevný, racionální, ukotvující a přetrvávající element. I tato zdánlivá stabilita v obrazech je však průběžně narušována průhledy, či bariérami, které nahlédnutí do dalšího fiktivního a umělci nedefinovaného prostoru neumožňují. Častá přítomnost nepojmenovatelných, ale o to důležitějších prostorů, které se za okny, schody, průhledy, či dveřmi v obrazech nalézají, je podtržena minimalistickou a zdánlivě abstraktní instalací v prostoru galerie, v půdorysu ložnice Františky a Tima Gilmanových. Podobně jako v případě obrazů ze série *Monads* i zde se divák setkává pouze se zlomky celku, tedy s neúplnou vzpomínkou. Absence některých složek vzpomínky je však paradoxně důležitější nežli jejich přítomnost. Stejně jako umění, které odmítá univerzální pohled na svět a ke svému plnému vyznění potřebuje subjektivitu diváka. V tomto případě se již nejedná o osobní vzpomínky autorů, ale o příležitost pro diváka a jeho schopnost dílo dále rozvíjet a tím i bezpodmínečně zapojovat do „hry“ vzpomínky vlastní, rozehrát hru s pamětí a nalézat tak vlastní bílá místa. (Markéta Stará)